

[Miljøministeren]

nerne generelt overtræder eller misbruger disse retningslinier.

Om den konkrete sag, der har givet anledning til spørgsmålet, kan oplyses, at det drejer sig om en ekspropriationsbeslutning truffet af Maribo Kommune. Beslutningen er påklaget til Planstyrelsen, der har stadfæstet kommunens afgørelse. Planstyrelsens afgørelse er påklaget til Miljøministeriet i midten af februar måned, og en afgørelse i sagen kan ventes inden længe.

Jeg kan derfor ikke udtale mig om vurderingen af den konkrete sag, men i denne som i alle andre ekspropriationssager vil jeg have mulighed for at omgøre kommunalbestyrelsens og Planstyrelsens afgørelse, hvis jeg finder den betænkelig eller i strid med lovgivningen.

Generelt om praksis på dette område kan jeg oplyse følgende:

Kommunalbestyrelsen kan efter kommuneplanlovens § 34, stk. 1, ekspropriere fast ejendom, der tilhører private, når ekspropriationen vil være af væsentlig betydning for virkeliggørelse af en lokalplan.

Der er en række betingelser, der skal være opfyldt, for at en kommune i et konkret tilfælde kan gribe til ekspropriation. Ekspropriation skal være nødvendig, og det formål, til hvilket der ønskes eksproprieret, skal være lovligt.

I nødvendighedskravet ligger bl.a., at der skal være en tidsmæssig aktualitet, der må ikke eksproprieres et større område end fornødent, og formålet må ikke kunne opnås ad anden vej, f.eks. ved at den private ejer på det aktuelle tidspunkt selv opfylder det formål, til hvilket der ønskes eksproprieret.

I lovlighedskravet ligger i forhold til kommuneplanloven, at det formål, til hvilket der ønskes eksproprieret, skal være fastlagt i planen. Men planens virkeliggørelse behøver ikke at skulle forestås af kommunen. Det eksproprierede areal kan overdrages til en privat, der vil virkeliggøre planen. Dette har været forudsat allerede i bemærkningerne til byplanloven af 1938, netop med henblik på ekspropriation til fordel for virksomheder.

At der kan eksproprieres til fordel for private, er også fast antaget i domspraksis. I en dom fra 1948 anerkendte Højesteret en ekspropriation, som Frederiksberg Kommune havde foretaget med henblik på overdragelse til et privat byggekonsortium.

Spm. nr. S 638

Til forsvarsministeren (13/3 90) af:

Pelle Voigt (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til helt at få aflyst NATO-øvelsen Bold Guard efter de stærke beskæringer af øvelsen, som allerede har fundet sted, senest ved Storbritanniens beslutning om yderligere at reducere øvelsen ved at trække 6.000 mand fra United Kingdom Mobile Force ud af øvelsen?«

Begrundelse

Der er i den seneste tid sat store spørgsmålstegn ved ideen med nu at afholde en kæmpe efterårsøvelse som Bold Guard. Først har Danmark indskrænket sit antal deltagere i øvelsen, og nu har Storbritannien trukket 3/4 af sine UKMF-deltagere i øvelsen tilbage.

Efter den senere tids udvikling i Østeuropa synes alle således at ønske øvelsen begrænset mest muligt. Den britiske forstærkningsstyrkes reduktion betyder således, at briterne kun rent symbolsk deltager i øvelsen.

På den baggrund forekommer det mest rimeligt helt at aflyse øvelsen, både som politisk signal i afspændingsprocessen, for at spare offentlige midler og for at undgå de planlagte genindkaldelser af 10.000 borgere, der sikkert har andre nok så væsentlige gøremål.

Svar (21/3 90):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Planlægningen af øvelse Bold Guard 90 er løbende tilpasset udviklingen i den sikkerhedspolitiske situation i Europa. Øvelsesscenariet er ændret, og øvelsedsdeltagelsen, der oprindeligt var planlagt til ca. 55.000 mand, er nu reduceret til ca. 33.000 mand. Den danske deltagelse er reduceret fra ca. 12.000 mand til ca. 10.000 mand, heraf ca. 7.700 genindkaldte.

Jeg vil naturligvis fortsat være opmærksom på, om der er overensstemmelse mellem forsvarrets øvelsesaktivitet og udviklingen i Europa.

Spm. nr. S 639

Til forsvarsministeren (13/3 90) af:

Pelle Voigt (SF):

»Hvor store vil de samlede omkostninger ved NATO-øvelsen Bold Guard være, hvis